

Дар замони муосир баъзе аз доираҳои манфиатҷӯ ба хоҳири расидан ба ҳадафҳои нопоки худ дини мубини исломро ҳамчун никоб истифода бурда, бо ҳар роҳи восита меҳаханд мардумро ба амалҳои ношоиста, бадбиниву ҷохилӣ, хурофотпарастӣ, таҳаммулнопазирӣ, тақлидкорӣ ба либосҳои бегона роҳнамо созанд. Ин ашхос, ки дар асл аз арконҳои дини мубини ислом фарсахҳо дур мондаанд ва теша бар решаи худ мезананд, худро гоҳ муллову гоҳ хирадманд вонамуд месозанд ва бо истифода аз шабакаҳои иҷтимоӣ байни мардум тафрикаангезӣ менамоянд. Аъзоёни ТЭТ ХНИ ба гуфтаҳои боло ҳамчун намунаи возеҳу равшан муаррифӣ шуда метавонанд, зеро парда аз рӯи амалҳои террористиву экстремистии онҳо боз гардидааст ва ҳадафҳои гаразмандонашонро пиру чавони Тоҷикистони соҳибистиклоламон басо хуб медонанд. Аз ҷиҳати фаъолият барои ТЭТ ХНИ даъват ба ислом аз издиҳом ва бо ин васила талқини моҳияти гаразнок ва манфиатовар ба нафъи худ воситае буд, ки ин ашхоси манфиатҷӯ ва ҳалафкор бар ҳилофи талаботи дин ва ҷомеа аз ҷониби намояндагон ва ё аъзоёни ин ҳизб, дар асоси нақшаҳои тарҳрезинамудаи хоҷагонашон ба амал мебароварданд. Чунин, рафтор боис гардид, ки кишварро дар он замон оташи интиком ва ҷанги шаҳрвандӣ фаро гирифта, дар натиҷа, ҷони ҳазорҳо одамон аз байн бурда шуда, сохторҳои қудратии кишварро ба нестӣ оварад. Тамоми сохторҳои иқтисодӣ чумхуриро ба таназзул ва ҳатто, аз нигоҳи иқтисодӣ ба бухрон рӯ ба рӯ оварда, аз самти рушд ва фаъолияти худ боз дорад.

Бузургони илму адаби мо барҳақ таъкид сохтаанд, ки “Ҳар чое агар дӯстӣ бошад, он ҷо душманиро ҳам мебинӣ”. Вакт, ки довари асосии ҳаёт махсуб меёбад, нишон дод, ки ТЭТ ХНИ ҳаргиз таҷаллии ҳуршеди орзуву ормонҳои мардум, сулҳу оромӣ, меҳру муҳаббат ва садокати бепоёни ҳалки ҷиҳокро ба Ватан-модар намехоҳад.

Сиёсати интиҳобнамудаи роҳбари фирории ин ҳизби террористӣ бо номи “сиёсати сабр”, ки онро солҳои охир пеша кардааст, нусхаи аслии барномаи “Ҳизб-ут-таҳрир” аст. Мутобиқи “сиёсати сабр” нахзатиҳо дар навбати аввал бояд “қадам ба қадам” вазъи инкилобро тайёр кунанд ва пасон инкилобро роҳандозӣ намоянд.

Ифротгарой ва террори динӣ-мазҳабӣ, ки аввал дар кишварҳои Ҳовари Миёнаю Наздик ва Осиёи Ҷанубӣ таҳрирезӣ мешуд, имрӯз тавассути нахзатиҳо террорист баринҳо ҳудуди ҳешро тавсеа бахшида, ба Аврупо “кӯч” бастааст.

Ҳиёнаткор Ватан надорад. Кабирии беимон ва ба ҳалку Ватан ҳиёнаткарда дар рӯйхати аввалини чунин шахсон меистад. Ин ифротии лаънаткардаи ҳалк бо кирдору рафтори

хоинонаи худ имрӯз низ аз ниятҳои нопоки худ даст нақашида, аз пайи тухмату бухтонҳои беасоси худ нисбати Тоҷикистон аз хоҷагони хориҷии худ “тухфаҳои гарон” мегирад.

Аммо иродаи матин, калби пурэхсос, нерӯи созанда, боварии мардуми сарбаланди кишвар ба фардои дурахшонфаъолияти гаразмандонаву ҷинойткоронаи ТЭТ ХНИ-ро котеъона маҳкум менамояд.

Хамаи мушкилоти мо фақат дар ҳолати сулҳу озоиштагӣ метавонад ҳалли ҳудро ёбад. Аз ин рӯ, ҳар фарди солимфикру ватандӯст, ҳоса мо - ҷавононро зарур аст, ки масъулияти ҳудро содиқона анҷом диҳем. Сулҳу суботи кишвар, арзишҳои миллӣ, таърих ва фарҳанги қухани аҷдодиамонро ҷун ғахвараки ҷашм ҳимоя намуда, барои боз ҳам ободу пешрафта ғардидани Ватани азизамон аз имрӯза бештар қамари ҳиммат бандем, зеро ободии Ватан масъулияти инсониву имонист.

Баҳодур Саломов